

Izhaja vsako soboto zjutraj.

Uredništvo „Zarje“ je v Trstu ulica delle Poste št. 9. III. Tja je treba nasloviti vse rokopise, ki naj se objavijo v listu.

Rokopisi se ne vračajo. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo.

Poštno-branilničnega računa št. 64439.

ZARJA

Upravništvo „Zarje“ je v Trstu ulica delle Poste št. 9. Sprejema naročnino, inserate in reklamacije. Naročnina „Zarje“ je za vse leto naprej po pošti K 6.— za pol leta K 3.

Posamezne številke po 6 vin.

Cena inseratom je 10 vin. za enostopno petič vrsto. Pri večkratnem objavljenju primeren popust.

Odkrita in dobrohotna beseda.

O priliki plesa visokošolske mladine smo v „Zarji“ jasno izjavili, da smo proti takim zabavam učeče se mladeži, ker vidimo nje glavno delo v skrbi za svojo šolsko in stanovsko izobrazbo, ne da bi ji pri tem odrekali pravice do poštene zabave, kakoršna pa ni zapravljanje noči na plesu.

Naša odkritosrčna beseda je zelo ugajala, morda sicer ne akademikom-plesalcem, pač pa treznim možem iz našega ljudstva. Ugajala je naša beseda tudi drugod po slovenskih tleh, tako da so drugi listi objavili naše misli. Proti enemu izmed teh listov, proti mariborski „Straži“ se je „Edinost“ spustila v boj in začela v dolgih člankih pod naslovom „Odkrita in dobrohotna beseda“ braniti plese ter mislila, da je tako pobila nas.

Glavna misel, ki jo povdarja „Edinost“ v svojih navedenih člankih je ta - le :

Proti nedolžnemu plesu naše akademične mladine so nastopili izvestni krogi, sami rigoristi, ki menijo, da je vsak ples pohujšljiv ter gledajo ves svet iz nekakega idealnega stališča, ne da bi računali z naravo našega ljudstva. Pomisliti je treba, da so bili res sicer nekaj naših okoličanskih plesov (takozvane šagce) pohujšljivi, toda kar smo mi vzeli plese v svojo režijo in spremenili prejšnje javne ljudske plese v društvene plese, je pač zginila vsaka nevarnost. Znati je torej treba: mesto rohneti proti plesu in ga hoteti popolnoma odstraniti, smo mu mi dali pravo obliko v krogu naših društev. Storišmo pa s tem tudi veliko delo v prosep javnega poštenja našega naroda, kajti če ne bi hodilo naše ljudstvo plesat, bi pa šlo k javnim nečistnicam.

Slišali smo sicer od strani pleso-željne mladine v takozvanih narodnih krogih že marsikak izgovor za upravičenje plesa; da bo pa „Edinost“ svoje plesalce tako nerodno branila in jim pri tem očitala najnižje strasti, tega bi pa res ne bili pričakovali. Vidiš to imaš slovensko tržaško in okoličansko ljudstvo od liberalnega lista, da te še grdi pred svetom. Recimo torej vsaj mi res odkrito in dobrohotno besedo, ki nam jo narekuje prava ljubezen do naroda.

Na prvi izgovor, da je treba namreč upoštevati, da naše ljudstvo rado pleše, odgovarjamo: Kar slovensko ljudstvo vse rado stori,

to še ni radi tega tudi dobro. Slovensko ljudstvo (ne vsi) n. pr. tudi rado pije, zato pa ni pijančevanje še opravičeno. Niti ne bomo pijančevanja zdravili s tem, da bomo morda ustanavljali društva, v katerih se bo nekoliko popivalo. (Glej naš drugi članek o društvenem življenju in alkoholu.) Ali gleda dober zdravnik na to, da daje bolnikom le taka zdravila, katera bolniku ugajajo, katera bolnik rad jemlje, dasi so zanj strup? Slovensko ljudstvo, (pa tudi sploh vsak človek po svojem slabem nagnenju) bi rado in še celo zelo rado to ali ono storilo, kar ni dobro. Tako n. pr. rado pleše, a tega ne dela iz vzvišenega in plemenitega namena, temveč vedoma ali nevedoma iz neplemenitega za dušo, telo in žep škodljivega, slastnega uživanja. Kdor temu oporeka, sebe ne pozna, ali pa se laže. O vi krivi preroki, če ne morete plesa prepovedati in če ne upate, da bi vaša prepoved kaj izdala, vsaj molčite in ne zagovarjajte plesa s takim zlobnim ali neumnim utemeljevanjem. — Stariši, če ste pametni, ali daste otrokom vse, kar bi ti radi imeli, tudi če jim to škodi?!

Lepo čast in krasno sodbo (fajn kompliment) izrekate vi hinavci, branitelji npravnosti, čuvaji nedolžnosti, — nad svojimi plesavci (in plesavkami), ko pravite, da bi naše, — o recimo-le «v a š e» — ljudstvo šlo v gnulo močvirje, ko bi ne imelo plesov.

To so tedaj vaši „elitni“ plesavci, ki bi šli po vaši izpovedi v gnulo močvirje, ko bi ne imeli vaših plesov. Kaj pravijo k tej izpovedi dražestne gospice in ugledne, spoštljive „narodne“ dame, ki take ljudi, sposobne za močvirje, na plesu milo — zaupno — objemajo? — Do sedaj je veljalo v vseh časih in vseh krajih načelo, da je ples predhiše zloglasnih krajev, sedaj pa oznanjate vi novo veselo novico, da je ples — čuvaj npravnosti. Zdi se, da mora vsakdo, ki noče utoniti v poplavi velikomestne pokvarjenosti, postati strasten plesavec in strastna plesavka. Menda se na plesu navzijejo ljudje toliko svete sramežljivosti, da so varni pred nenravnostjo tudi ob urah, dnevih in časih, ko ni plesov? Ali velja ta obramba pred nenravnostjo samo za trenutke na

plesu in še takrat le za hipe, ko stoje posamezni pari pred očmi več ljudi? Velja li ta obramba tudi za misli, želje, poglede, tihe besede, nežne objeme i. t. d.? Velja li ta obramba tudi za čas, ko sedita on in ona pri rujni pijačici in ko se v temi vračata domov? — Zalostna izkušnja kaže drugače in to tudi po tržaških, društvenih plesih, ko je po petelinovem petju marsikaki plesavki radi mikov in utisov na plesu utonila svetla zvezda poštenja in ko je marsikak plesavec kljub vsemu plesnemu oboroženju vendarle zašel v močvirje. Ne trdimo sicer, da so vsi tako nesrečni, vendar je gorostasna laž, da bi naše ljudstvo, ko bi ne imelo plesov, šlo radi tega v močvirje. Koliko je ljudi, ki se brez pomoči plesa obvarujejo pred močvirjem! Koliko ljudi je pa, ki s vsemi plesi in ravno tudi radi plesov v močvirje zabredejo. — Primerjajte in sodite!

Za one, ki za vaše plese ne marajo, so vaši plesi brez potrebe in brez pomena. Ni jih treba. — Za vaše ljudi, ki radi plešejo, ki so pa sposobni iti v močvirje, ko bi ne imeli plesov, — so vaši plesi prešibki, da jih obvarujejo pred močvirjem, močni pa dovolj, da jih še bolj usposablajo in pripravljajo v močvirje. Čemu neki taki plesi? Ni jih treba.

Kako blagodejno upliva na narodne kroge, na nadepolne akademike na ugledne dame, na „inteligenco“ in bodočo „inteligenco“, če jih „Edinost“ opravičuje, hvali, boža, časti in kadi radi plesov, katere mi grajamo. Tako si dela klijentelo, ki bo „Edinost“ s slastjo čitala in rada plesala, pa tudi ob priložnosti še marsikaj drugega strupa zavžila. Lahko stališče je, hvalliti to, kar kdo rad ima, hudičevo stališče opravičevati to, kar je graje vredno. „Mundus vult decipi“, to je resnično, ni pa krščansko: „ergo decipiatur“.

Naša društva in alkoholizem.

Nedavno je imel v „Abstinentu“ v Ljubljani č. g. Smolnikar predavanje, ki se živo zadeva naših društev. Zato ga treba nekoliko obširneje podati.

Eno prvih del v naših društvih bi moral biti boj alkoholizmu. Naša

društva so izobraževalna. Kaj pa je izobrazbi uma in srea bolj nasprotno, kaj povzroča več neizobraznosti in surovosti med našim ljudstvom kakor pitje in pijančevanje? — Tega poklica se pa, kakor se zdi, naša društva doslej niso zavedala, vsaj v zadostni meri ne. Istotako pa tudi Marrijine družbe ne. Pri naših društvih se govori o vsem mogočem, kar je daleč, daleč od nas; o vprašanju, ki tako globoko sega v naše življenje, in je z izobrazbo v najožji zvezi, pa nič.

Zato naj bi veljala našim društvom v tem oziru v bodoče ta - le pravila:

1. Ze pri ustanovnem shodu se mora naglašati, da je društva poklic in dolžnost, na tem polju reorganizatorično delati.

2. Nobeno izobraževalno društvo ne sme imeti svojega sedeža v gostilni. — sicer bolje, da ga ni.

3. Pri veseljah treba paziti, da se kolikor mogoče napravljajo brez pijače. — sicer je tudi bolje, da veselice izostanejo.

4. Pri tombolah in podobnih prireditvah naj se ne dajejo za dobitke alkoholne pijače, kakršnih je časih videti cele baterije steklenic, ki se navadno kar v dušku izpijejo. — Mesto tega naj se dajejo pa protialkoholne tiskovine.

5. Fantje se ne smejo nikdar s pijačo „pridobivati“. Vse tako „pridobivanje“ ni vredno piškavega oreha. Ko zmanjka pijače, pa društva več ni.

6. Vsako leto najmanj enkrat naj bi bilo o tem v vsakem društvu predavanje.

7. V društveni knjižnici naj so vse slovenske protialkoholne knjige in spisi, ki naj se pa tudi izposojajo in prebirajo.

8. Vsako društvo naj je naročeno na protialkoholno glasilo „Zlato dobo“. Škandal je, če že kako društvo tega lista nima. (Medklic: Takih škandalov je pa veliko!) Morda je med 300 društvi komaj 50 takih, ki imajo „Zlato dobo“ — pač dokaz, da se društva tega poklica res dovolj ne zavedajo.

9. Na stenah društvene sobe naj se protialkoholne podobe, kakoršne se lahko dobe po „Katoliški Bukvarni“.

na zadnjem mestu proti današnjim saltacijam (plesu).

Znani rimski govornik je plesalca smatral za tako nečednega kakor pijanca; zato pravi o svojem klijentu: „Dejotarum saltantem quisquam aut ebrium vidit unquam?“

Tako stari pogani. Kako naj presodimo mi ples z etičnega stališča?

Ples v kolikor je ritmično kretanje nog in gibanje telesa, je sam po sebi indiferentno dejanje. In ko bi ljudje plesali z metlami, bi bili sicer zelo smešni, vendar ne bi se videlo v takem skakanju z etičnega stališča nikake nevarnosti. Pač ko bi bilo kretanje telesa prav harmonično, znal bi pogled na tako gimnastično vajo povzročiti v gledavcih tudi estetično naslado. Če je kdo zelo idealen in spekulativen, si lahko misli, da nas ples s svojimi hitrimi gibanji spominja na hitro leteči čas, kjer leti minuta za minuto in tako na . . . smrt.

Toda idealistov, ki bi s tako spekulativnostjo promatrali ples, nam rodi mati zemlja le redko kedaj.

Tudi mimika in gracija v kretanju, ki naj nam bi podala plastični izraz veselja do življenja, ni nikakor tako idealen način zabave, kakor nekteri mislijo, temuč najnižji. Sloveči etikar dr. Werner je rekel: „Die niederste Stufe unter den Vergnügungsarten nimmt der Tanz ein.“ (System der christl.

*) „Je-li kdo kdaj videl, da bi bil Dejotar kedaj plesal ali bil pijan?“

**) „Najnižja vrsta zabave je ples.“

Ethik, Regensburg 1888 vol. III. pag. 431).

Ne glede pa samo na to, da ples hoče zabavati le zgolj naravna čuvstva, je sicer praktično tudi z drugih razlogov vsaj nepriporočljiv. Kdor je zmožen napenjati nekoliko svoje možgane, (to hočemo sponirati pri onih gg., kojim je namenjen ta članek) naj prečita sledeče besede Wernerjeve: „Abgesehen hiervon, dass in der Unterhaltung der Tanzgesellschaft der Sinn des Vergnügens rein nur auf das natürliche Gefühl und die sinnliche Erscheinung gerichtet, also in einen niedersten und engsten Kreis gebannt ist und daher dem vertieftem Ernste eines reifer gewordenen Lebens nicht mehr zusagen kann, artet das momentane frohe Vergessen des Zeiternstes nur zu leicht in ein ungeordnetes Aufjauchzen des lusterregten Herzens aus, das den Augenblick vergötternd sich ganz den verführenden Eindrücken der freudeathmenden Klänge, der vertrauten Gesellung der Geschlechter hingibt und von dem schmeichelnden Andringen der rings wogenden Lust überwältigt, die Reinheit der Seele nicht länger mehr bewahrt, sondern die Anmuth der Sitte in Rausche der erregten Sinne untergehen lässt. Die Orgien der entzügelten Sinne muss der Ernst der christlichen Sitte auf das Strengste verdammen, und nicht minder jeden Leichtsinns fesselloser Freude, der an sie anstreift, vor allem aber jene fluchwürdige Torheit, welche schon das zarte Alter zu diesem Kultus der Erdenfreuden anleitet . . . (ibid. 432).

Slog učnega Wernerja je res nekoliko težak, sicer pa je markantno izrazil etično vrednost plesa in prepustčamo njegove besede v razmišljanje „intelligentnim“ krogom in z ozirom na zadnji odstavek tudi šolskim predstojnikom, ki dovoljujejo dijaške plese. Ako hočemo spraviti mladino v nevarnost, tedaj si res ne moremo zmisлити boljega sredstva nego plese: „Will man wirklich schon der zarten Jugend alle jene Leidenschaften einimpfen, die ihm durch die Wohltat der Natur an sich noch fremd und unverstänglich sind; will man denn ja recht frühzeitig alle Naität, alle schönen Anlagen eines ahnungs-vollen Tiefsinnes in ihm ertöden, seine Gedanken dem Ernste der Beschäftigung entfremden, Eitelkeit und Gefallsucht in ihm aufwecken, sein zartes Schamgefühl zerstören und ein unheilvolles Verständnis jener wahlverwandtschaftlichen (sapientiatis O. U.) Annäherungen wach rufen, die es in der Welt der Erwachsenen sonst gar nicht bemerken würde? (ibid. 432).

Tako Werner o mladinskih plesih. Če tudi bi se torej teoretično lahko trdilo, da je ples sam na sebi indiferentno, vendarle moramo po priznanem principu: iudicandum est ex ordinariis contingentibus, ples kakoršen je navadno v praksi, obsoditi. *) To ne radi skakanja samega na sebi, temuč radi moralnih nevarnosti, ki so z njim združene, radi nesrečnih familjaritet, ki se tam

*) Kakoršen je ples v resnici, primerjaj Tu! Ples (Trst, 1907, cena 70 vin.). O tej knjižici rečemo le: Vzemi in čitaj.

LISTEK

Ples in pamet.

Inteligenci in onim, ki ne spadajo še k inteligenci.

Spisal nekdo Sineira.

V pustu smo; ta čas nas spominja na stare rimske Bachanalie, ki so se „praznovali“ na čast „boga“ Bachusa. Ako pomislimo, kako nežen patron je bil „bog“ Bacchus, lahko sklepamo, da tudi kult njemu na čast ni mogel biti v soglasju z resnim življenjem in z etičnimi postavami.

Bachantinje, — pozneje tudi Bacchanti, — so častili Bachusa s skakanjem i. t. d. in sicer po noči. Resni Rimljani tega skakanja, ki je slično sedanjemu plesu, (saltare - plesati) niso odobraval, temveč so smatrali skakajoče ljudi za norce: „nemo saltat sobrius“ *). Sicer pa so se dogajale pri Bachanalijah take nenaravnosti, da jih je bil rimski senat prisiljen zabraniti s posebnim odlokom leta 186. pred Krist. za vso Italijo; istega leta je obsodil okoli 7000 Bachantov na smrt, mnogo drugih na dosmrtno ječo.

Tako je sodil o „pustu“ poganski senat. Ko bi rimski Patres Patriae sedeli danes v parlamentu, bi najbrže tudi izdali poseben oglas proti Bachanalijam našega časa, in ne

*) Noben trezen ne pleše.

riti sam zase, seveda predelan in v nekoliko drugi obliki, motil igro in dosegel nevoljo poslušalcev, da so se čuli prikriti žvižgi in sikanje. Kajti tista občinska seja, ki ima dobre ideje za podlago a ne spada, vsaj v taki obliki ne, k igri, je bila grozovito pusta. Tisto cepanje odbornikov k seji potem pa tiste dolgovazne razprave, vse to je le oviralo konečni razvoj. Sama zase pa bi bila stvar lahko jako dobra. Prvi del igre, ali uvod k dokazu, kaj je moč uniforme, razni nastopi in epizode iz življenja zakonskih krojača Cvirm (Verovšek) in njegove žene Agate (Štularjeva) so bili pa recimo milo tja in sem pretirani. Menda nobenega ne zanima posebno, da vidi na odru pijanko in pa še toliko časa. Vajeni smo bili videti gospo Štularjevo v drugih primernih vlogah, kjer pride njen temperament do veljave, taka vloga ni zanjo. Predolgi kupleti so pa vso reč še zavlekli in poslabšali. Milek (Švagelj), krojaški pomočnik, je dobro pel a slabše igral, je pač šele začetnik ki postane s časom jako dobra moč, vsekako je svojo nalogo častno rešil. Majer (Veble) je bil izvrsten in srečen v igri in petju, on je pač stal član dramatičnega društva in ne diletant. Čifuta je imenitno oponašal celo v izgovoru, Jelenc-župan je bil premalo samozavesten in vodstva občinskih sej nenavajen, ostali so bili več ali manj dobri; imeli so dobre maske, le ona od občinskega sluga nam ni vgapjala, bila je malo pretirana.

Splošna sodba o igri ni bila vgodna in ako je kdo poslušal ljudi, ki so se domu grede pogovarjali in kritizirali, je dobil vtis, da taka igra ni za nas; seveda so padale jako markantne obsodbe, katerih nočemo navajati.

Godba je izvajala jako lepo in precizno razne komade in spremljala pevce. Vgapjala je, posebno, ker smo slišali razne melodije, stare in mile nam znanke iz raznih koncertov. Zastopani je bil tudi stari „Radeckimarš“.

Sedaj pa še nekaj pripomb. Vtis, ki smo ga dobili od raznih opazk, ki smo jih čuli v dvorani in potem na ulici je, da se je hotelo dati nekaj novega na stari podlagi, menda kakor vzorec in navodilo.

Nekdanji naši miljenici: Jaka, Borovščakov, Štularjeva naj zopet enkrat pokažejo, kaj je igra in kaj zmore simpatija. In to se je res tudi deloma posrečilo, gledališče je bilo nabito polno, občinstva se je kar trlo, toliko ga menda še nikdar ni bilo v tej dvorani. Ali razočarano pa je bilo to občinstvo, kajti pokazalo se je, da je občinstvo mnogo napredovalo. Banalno igranje, trivijalni izrazi in pa razne kletvice ne vgapajo več kakor nekdanj. Dramatično društvo si je vzgajilo občinstvo, ki se sicer jako rado smeje, ki ljubi vesele igre toda vzgojil se je pa tudi okus. Da tudi to podpremo, naj navedemo dejstvo, da so nekateri popraševali, kako je to mogoče, da je dramatično društvo pustilo kaj takega na oder. Ako bi se bila stvar opilila in popravila pa nekoliko preuredila, saj bi se bilo. Prvi akt mi je vgapal še dosti dobro, drugi je že začel padati tretji pa je bil neiznosn, ako bi Verovška ne bilo, bi bilo pa sploh propadlo. Tako so govorili ljudje.

Mi nočemo povedati vsega, kar imamo na rcu, ker nočemo kvariti veselja in delavnosti gospodov Jake in Vogriča, naj le še poskušata vsak na svojem polju, ali dramatičnemu društvu pa prav toplo priporočamo, da naj v prihodnje take domače izdelke pregleda ali pa da pregledati. Kajti, da bi se smejalo le dramatično društvo to vendar ne gre, smejati in živčati hočemo tudi mi, misera plebs, ki naj hodimo za drag denar živčati slab zrak in slabe igre. Kajti o igri „Moč uniforme“ se mora pač odkrito reči: Blagajna se je smejala, muza se je pa jokala! K-c.

Domača šola.

«EMANCIPACIJA».

(Po „Pučkem Prij.“ priredil Vekoslav U. . . .)

Večkrat čitamo v časopis. besedo, „emancipacija“, osobito često pa se omenja „ženska emancipacija“. Kaj je to?

Beseda emancipacija je latinska. Emancipare sestoji iz treh besed: e ali ex (izgovori eks), ki pomeni iz; manus, to je slovenski roka. Manu capere pomeni nekaj z roko prijati ali si kaj osvojiti; e-manu-capere pa nekaj iz rok pustiti ali se odreči kakšni stvari.

Odtod emancipatio (čitaj emancipacijo) osvobodjenje človeka od tuj. oblasti.

Jasno je, da je beseda emancipacija nekaj zanimivega; kajti kdo si ne želi odreči se tuji oblasti, kdo ne želi biti svoboden? Živela emancipacija! A to je isto kakor: živela svoboda!

No dandanes, ko se govori o emancipaciji, se misli v prvem redu takozvano žensko emancipacijo. Kakor nam je znano iz krščanskega nauka, je Bog vstvaril Adama in Evo, moža in ženo in ukazal, da naj mož zapoveduje ženi, a ona da mu boji pokorna. Tako uči tudi Apostel, ko pravi, da je mož glava (zapovedovatelj) žene, zato se mora žena pokoriti možu.

Te naredbe božje pa dandanes mnogi ne odobravajo kakor ničesar, kar je Bog naredil in hoteli bi tudi to uničiti. Taki ljudje so posebno oni, ki se imenujejo socialisti. Ti ljudje uče: „Vsi smo enaki, vsi smo ljudje razumni, svobodni, torej nihče nima pravice drugemu ukazovati, nihče ni dolžan pokoriti se drugemu. Zato je tudi žena enaka možu, človek kakor on, zato tudi svobodna in njemu enakopravna. Ona ima prav, da se odzove ali osvobodí oblasti moža, jarmu njegovega gospodstva, v katerem

je do zdaj živila kakor sužnja. Žena naj se emancipira“. Tako uče socialisti, odtod ženska emancipacija.

In res mnoge žene so z navdušenjem sprejele evangelijske emancipacije. V tem imajo prednost Amerikanke in Ruskinje. Zahtevajo, da bi imele tudi v javnem življenju enako kakor možje. Zato hočejo imeti vse šole, tudi vseučilišča; da se jim podeli pravo, da morejo tudi v politiki govoriti in odločevati kakor možje; hočejo dobiti pravico, namreč ne samo ne samo voliti narodne poslance, nego da bi se tudi njih volilo v parlament. Hočejo tudi zavzeti vsa mesta in vse službe v javnem življenju, katere so doslej zasedali samo možje. Hočejo biti zdravnice, odvetnice, profesorice, ministrice itd.

Kakor je vsakomur razvidno, ako se vse to dovoli, kar zahtevajo ženske, ki so za emancipacijo, svet bo dobil kmalu popolnoma drugače lice.

Kaj se more torej odobravati v ti ženski emancipaciji? Priznati moramo, da je tudi ženska človek, da ima tudi ona dušo kakor mož, svobodno voljo in vse drugo kar je Bog dal človeku. Zato mora tudi mož spoštovati ženo in njeno svobodo; društva in države pa so dolžne skrbeti, da so tudi ženska izobrazili. Vse to je naravno in nihče ne bo temu ugovarjal.

Ali vsaka stvar ima svoj konec. Kar je Bog naredil, tega ne more človek preklicati. Bog je pa, kakor sem prej omenil, rekel, da mora biti žena podvržena možu, ki naj ji ukazuje. Če ni tega, tedaj mora družina propasti, kajti vsaka družina, kakor vsako društvo sploh mora imeti svojega poglavarja. Društvo, v katerem jih več ukazuje ne more obstati, in prav tako se godi v družini.

Res, more se tudi ženski dovoliti, da se izobrazí v kaki stroki, in da izvršuje tudi v javnem življenju kako službo. Krivo mišljenje pa je, da je ženska sposobna za vsako službo, ki jo opravljajo samo možje. Pomislimo le, kako bi n. pr. bilo v ženskem parlamentu in kaj bi se vse moglo zgoditi, ko bi ženske začele opravljati tudi odvetniški posel, ali pa ko bi se jih poslalo na sodniško mesto!

Nikoli se ne sme pozabiti, da ženski poklic sestoji poglavitno v tem, da kot dobra mati čuva in vzgaja svoje otroke; a to je že samo tako važno in težko, da mora žena-mati večji del svojega življenja biti doma. Kdor podi ženo v javnost, ta je največji sovražnik človeške družbe, kajti tako zanemarija žena svojo najsvetejšo dolžnost: vzgoje. Od slabo vzgojenih otrok bomo dobili ničvredne, neobgljive kristjane in državljane. Emancipacija žene, kakoršno zahtevajo socialisti, vodi, kakor vidiš, do propasti družbe in države; zato jo moramo odločno zavreči.

KOLENDARČEK:

Prostec Januar:

23. Sobota: Zaročka Marije Device. — Zgod. kol.: Kapitulacija Pariza l. 1871.

24. Nedelja: 3. po razgl. Gosp.; Sv. družina. — Zgod. kol.: + Josip Godina Verdeljski, slovenski pisatelj in zgodovinar tržaški leta 1884. Peter Zrinjski imenovan hr. banom leta 1665. — + Friderik Veliki l. 1712.

25. Ponedeljek: Izpreobrnitev Sv. Pavla. — Zgod. kol.: + Henrik IV. v Kanossi l. 1077.

26. Torek: Polikarp, škof. — Zgod. kol.: Rusko-turški mir v Jedreni l. 1878. — Ustanovitev praškega vseučilišča l. 1347.

27. Sreda: Janez Zlatoust. — Zgod. kol.: Dubrovnik pride pod avstr. monarhijo leta 1814; + Verdi leta 1901.

28. Četrtek: Julij, škof; Dragomil. (Prvi kraje ob 4-28 pop.) — Zgod. kol.: Lov na Hoferja leta 1819.

29. Petek: Frančišek Sal., škof.

30. Sobota: Martina, dev.; — Zgod. kol.: Pomirje 30-letne vojske l. 1648. + Prestolonaslednik Rudolf l. 1889.

Vreme bo lepo.

Listnica uredništva.

Gosp. V. — Zglasite se enkrat v našem uredništvu ali pa se kako drugače predstavite!

Listnica upravnitva.

Pri prvi številki so bile priložene položnice za vplačilo naročnine na „Zarjo“! — Ali ste se jih že vsi braveri poslužili in jih spopolnili? — Upravništvo sporoča, da je to svojo dolžnost le še malo njih storilo ter opozarja, da je izdajanje in razširjevanje lista možno le, ako ima veliko plačujočih naročnikov. Prosimo in upamo, da ne boste samo pridni braveri, ampak tudi točni plačniki! —

Služba ORGANISTA

se odda na REPENTABRU z mesečno plačo 25 K. Organist dobi tudi sobo, ki bi za silo bila tudi za stanovanje. Ponudbe naj so naslovijo na

Župni urad REPENTABOR P. Opčina.

Stara partika ne velja več!

preskrbite si novo, s tremi krasnimi slikami opremljeno «Družinsko pratio» za 24 vin. v prodajalni «Katol. tiskovnega društva» v Trstu, ulica delle Poste, št. 9.

Kupite čevlje

pri poštenem slovenskem čevljarskem mojstru

Josipu Stantič

TRST — ulica Rosario št. 2 — TRST

(pri cerkvi sv. Petra v starem mestu.)

Ta mojster vam postreže po domače, z najboljšimi čevlji in po nizki ceni.

ZALOGA

likerjev v sodčih in butilkah

JAKOB PERHAYC

TRST — Via delle Acque — TRST

Veliki izbor vsakovrstnih najfinjših in starih vin v butilkah.

Postrežba točna. — Cene zmerno. — Se priporoča svojim rojakom za naročbe bodisi na debelo ali na drobno za razne slavnosti, poroke, krste, družinska pogoščenja itd. — Za poletni čas se priporoča malinovec in tamarindo.

Odda se lepa mesečna soba v ulici Solitario 13 III. vrata 14.

Novo pogrebno podjetje

Pisarna in prodajalna Via Vincenzo Bellini št. 13

Telefon 14-02. (poleg cerkve sv. Antona Novega) Telefon 14-02

Zaloga oprave ulica Massimo D'Azeglio št. 18

Prireja pogrebe od najprostejše do najelegantnejše vrste v odprti, kakor tudi v s krista om zaprtih vzovih.

Ima bogato zalogo vseh potrebščin za mrlične, kakor: kovinaste in lepo okrašene lesene rokave, čevlje, vence in umetnih cvetlic, kovine, porcelana in perl.

Bogata zaloga: Voščene sve e. Cene nizke, da se ni bati konkurence.

Za slučaj potrebe se uljudno priporočajo: HENRIK STIBEL in drug.

LJUDSKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

za tržaško občino pri Sv. Ivanu pri Trstu.

Podurad v Trstu, ulica delle Poste 9. Telefon 2110

Sprejema hranilne vloge tudi od 4 1/2% Davke plača hranilnica sama. neudov in jih obrestuje po Za varnost vlog jamčijo udje

(350) z vsem svojim premoženjem v znesku približno tri milijone kron.

Za večje vloge se tudi dajo višje obresti po ustnem pogovoru s stranko. — Hranilnica in posojilnica je pod nadzorstvom svetoivanske duhovščine. — Vsak krščansko misleč Slovenec naj vlaga svoj denar le pri Ljudski hranilnici in posojilnici pri sv. Ivanu pri Trstu.

Prodajalna KATOLIŠKEGA TISKOVNEGA DRUŠTVA

-- v TRSTU, ulica delle Poste št. 9. --

Ima na razpolago razne molitvenike v slovenskem, nemškem in laškem jeziku, podobe male za darilo in velike za okvir, svetinje, rožne vence, kipe in križe raznih velikosti in cen iz kovine in lesene, različni papir pismeni in pisarniški, razni ovitki, šolski zvezki, vse pisarniške potrebščine, trgovske knjige, notici i. t. d., i. t. d.

:: Častito duhovšč.čno opozarjamo posebno ::

na našo zalogo voščeneh sveč prav po tovarniški ceni in sicer: pristno voščene kg á K 5.—, I. vrste „Il Santo di Padova“ kg á K 4,40, II. vrste kg á K. 2,40, okinčane sveče kg á K 3,40, ekonomične sveče kg á K 1,40. Odpadki sveč se sprejemajo in plačujejo po kakovosti. V zalogi je kadijo (virh) á kg K 1,20, 2.—, 2,40 ter oglje za kadijnice á kg K 2.—. Stekla za večno luč, stenji za večno luč, vrvica za prižiganje na kilo, ali v zavitkih, prižigalniki (kajfeži) povoskano platno za altarje, tiskovine za čč. župne urade dobito istotam.

Sprejemajo se knjigovežka dela po zmerni ceni. Preskrbi se okvirje za razne slike. Razpolagamo z vzorci. Slike: Prešerna, Gregorčiča, Vodnika in Slomška v lepem okvirju á K 7,60. Podoba papeža Pija X v pozlačenem okvirju za K 20.—. Sveče za domačo rabo á 3, 4, 5 in 6 v zavoju ter svečice zvitek in za božičnice so vedno v zalogi. — Preskrbimo ovitke z poljubnim naslovom.

Obilno obiska in naročil prosi

„Katoliško tiskovno društvo“ v Trstu.

Dobava cerkvenih oblačil in cerkvenih potrebščin vsake vrste.